

Да направим света убежище на мира (Рай)

Това е речта на Хазрат Халифатул Масих V при (тържественото откриване на "Baitul Aafiyat"(Шефилд) на 8 ноември 2008 г)

уважаеми гости! Нека благословията на Аллах да бъде с вас,

Преди всичко, искам да благодаря на всички наши уважаеми гости, които са дошли тук по благоприятен повод откриването на тази джамия.

По този начин всички вие показвате вашето приятелство и кураж, и доказвате загрижеността си към човечеството. Светът изисква най-много от всичко толерантност. Тъй като светът се сближава и се оформя едно глобално село, има нужда омразата и злобата да се заменят с любов, привързаност и търпение.

Човек трябва да чувствителен от чувствата на другите, трябва да има уважение и почит към всяка друга вяра. Трябва да се обърне внимание на зачитането на правата на другите.

Ако тези качества не се проявят, въпреки обединяването на света, той ще се раздели още повече и сближаването му ще се окаже проклятие, а не повод за гордост. Ето защо е много похвално, че уважихте нашите чувства с присъствието си днес. Това са пътищата, които ще ни доведат до любов, добрина и толерантност, и ще ни отведат по целия път нагоре към най-висша степен на човечеството.

Моята молитва е, че днешното тържество да предложи средство за укрепване на любовта, привързаността и толерантността и да се окаже крайъгълен камък за развитието на тези качества. Позволете ми да обясня как ние разбираме тази концепция и се придържаме към тези принципи.

Основателят на мюсюлманска общност "Ахмадия" – Хазрат Мирза Гулам Ахмад – ни учи, че има две цели на неговото идване.

Едната му цел е да приближи човека до Бог, Създателят, а другата – да привлече вниманието на човечеството към зачитане на правата на Божието творение. Той е казал, че безкористното изпълнение на правата на другите е много трудна задача. Но е заявил, че след присъединяването към неговата общност, всеки ахмади е задължен да изпълнява този дълг.

Нашето мото "*Обич за всички, омраза никому*" се основава на това учение, а именно – ако има злоба и омраза, то правата не могат да бъдат уважавани. Докато тази джамия, която се нарича Baitul Aafiyat, както казах по-рано, което означава дом на мира, спокойствието и безопасността, привлича вниманието ни към поклонението на Аллах, в същото време продължава да ни внушава задължението да защитаваме и гарантираме

правата на Неговото Творение. В резултат на спазването на тези права, любовта, привързаността и мира ще се разрастват.

„... Когато Всемогъщият Аллах е толкова милостив към Неговото творение, тогава какво право имат хората да **не** проявяват милосърдие към другите и да не се отнасят добре към тях?

Нашето задължение е да опитаме да приближим човека към Бог. Но за тези, които не приемат това учение, не трябва да издигаме стени от омраза между себе си и тях, защото това не е нашата цел.“

Ето защо се опитваме да живеем в рамките на тези параметри, чиито външни граници се пазят от тези, които заграбват правата на другите и проповядват омраза. Този ред се съблюдава от текущия Халиф. Всеки, който се опита да прекрачи границите вреди себе си.

Ние твърдим, че всичко което правим е в името на Всемогъщия Бог. А Всемогъщият Бог е много снизходителен към Неговото Творение. По-голямата част от света не спазва правата на своя Създател, но въпреки това Всемогъщият Бог не търси отмъщение. Това не означава, че Бог не съществува, както проповядват някои. Нито води до въпроса: Щом някой не съществува, как може да търси отмъщение? Аллах казва с Светия Коран, че ако Той започне да наказва хората веднага, те се отклоняват от правия път, а тогава не само хората, но всички живи същества във вселената ще бъдат елиминирани. Следващият стих хвърля повече светлина върху този въпрос. Коранът казва:

Ако Аллах наказваше хората за техния гнет, Той не би оставил на земята дори една твар. Ала Той ги забавя за определен срок.... (Гл.16: стих 62)

Ние вярваме в Бог, който не наказва в момента на прегрешението. Ако Той наказваше незабавно, Той лесно би могъл да унищожи или да си вземе ресурсите, от които зависим. Ако помислим, ще осъзнаем, че нашият живот и прехрана зависят от широк набор неща, които варират от малка бактерия до добитък, дори целия живот на земята. Ако те не съществуваха, тогава не бихме могли да добием зеленчуци или реколта, нито мляко за пиене. Според нашите вярвания, някои хора са наказани на този свят, с други биват наказвани в отвъдния. Но Божието Милосърдие обхваща всяко нещо. (Гл..7: стих 157)

Когато Всемогъщият Аллах е толкова милостив към Неговото творение, какво право имат хората да не проявяват милосърдие към себеподобните и да не се отнасят добре към тях? Наше задължение е да опитаме да приближим човека към Бог. Но за тези, които не приемат това учение, не трябва да издигаме стени от омраза между себе си и тях, защото това не е нашата цел.

В Свещения Коран Всемогъщият Бог ни е казал, че *"В религията не трябва да има натиск"*. (Гл. 2: стих 257) Когато всеки човек е свободен да приеме каквато религия желае, тогава не може да има причина за омраза.

Наш дълг е да посочваме красотата на Исляма и да разпространяваме това послание надлъж и на шир, защото това е едно от задълженията на човека – каквото смяташ добро за себе си, трябва да се опитваш да приканваш другите да се присъединят към теб в това. Въпреки това, ако някой не приеме твоята покана, отношенията ви трябва да си останат същите като преди. Това е красивото послание, което се опитваме да разпространим.

Основателят на мюсюлманската общност "Ахмадия", който вярваме че е Обещаният Месия (мир нему), и който вярваме е бил изпратен да обедини всички религии под името на един Бог, казва:

"Нашата общност трябва да стане примерен. В общността, който покаже лош пример или прояви слабост в делата и вярванията си, е зъл."

Ние винаги трябва да даваме такива примери, които са харесвани от Всемогъщия Бог и изпратените от Него свети лица. По тази причина, ако някой си помисли, че заради тази мюсюлманска джамия мирът в района ще бъде нарушен, той или тя не трябва да се притеснява. От тази джамия, по волята на Аллах, ще струи лъч светлина, от който, според Божите заповеди, ще се разпространи мир и любов.

Всемогъщият Бог казва в Корана:

„Наистина, Аллах предписва справедливост, и вършенето на добри дела за другите, и помагането като на роднини и забранява не пристойността и явните злини и престъпването на закона. Той ви предупреждава, за да можете вие да внимавате ."
(Гл.16: стих 91)

В този стих ни е заповядано да приемем три ценности и да се пазим от три злини. Ако се замислим, ще открием, че това са качествата водещи до любов и привързаност и предотвратяващи хаоса и безредието в обществото. Всеки справедлив човек със сигурност ще се съгласи, че всеобхватността на този стих е несравнима.

Първият въпрос, върху който всеки истински мюсюлманин се задължава да действа, е справедливостта. Справедливостта не се ограничава до семейството и приятелите на човек, нито до неговите сънародници, нито пък до хората изповядващи същата вяра. Заповядва ни се да бъдем справедливи дори към най-злия ни враг.

Ако погледнем към ранната история на Исляма, ще видим, че много мюсюлмани са били избивани, а някои са били завързвани към две камили, които са подгонвани в противоположни посоки, разкъсвайки телата им. Тази жестока мярка е била прилагана както към мъже, така и към жени. Дори на някои мюсюлмани не било позволявано да

се молят в Кааба, най-свещеният Дом на Аллах. Всъщност върху мюсюлманите са били извършвани толкова злини и мъчения от невярващите на Мека, че нямаме време да изброяваме всички тях.

Въпреки всичко, когато мюсюлманите придобиват власт, на тях им е било заповядано да не действат по друг начин в отговор на враждебността на хората, освен със справедливост, защото справедливостта е предпочитаният начин на Всемогъщия Бог. Ако днес някои мюсюлмани не се придържат към тези стандарти, това не е по вина на учението на Исляма, а на безразсъдството на такива мюсюлмани.

Понеже са приели текущия Имам, членовете на мюсюлманската общност “Ахмадия” се стремят да постигнат тези високи стандарти. Нашата общност се стреми към справедливост, която премахва неразбирателството и злобата, и привлича вниманието към важността на спазването на правата на другите.

Друго качество (споменато в цитирания стих) е да се действа не само справедливо, но и с добро към другите. Справедливостта изисква наказанието винаги да бъде пропорционално на престъплението. Ако престъпник е проявил враждебност към теб, не трябва да изискваш прекомерно наказание. Когато някой ти е навредил, но смяташ че ако не накажеш виновника, можеш да го поправиш, то тогава трябва да простиш, защото ще е най-добре. Истинската цел е вкарването в правия път, а не търсенето на отмъщение. Истинската цел е човек да разбере грешката си и да не я повтаря в бъдеще.

Как Светият Пророк Мухаммад, Аллах да го благослови и с мир да го дари, е правил добро на другите? Той не само е прощавал на най-злите, но им е помагал в техния бизнес и търговия. Например, на някои е давал хиляди овце, но не защото са станали мюсюлмани, а напротив – оказвал им е помощ докато все още са били немюсюлмани.

Това е стандартът за добри дела, които могат да установят мир в обществото и да сложат край на враждата. Това става ясно от следващата заповед, която е *“поддържай връзките с роднините”*.

Когато някой направи някому добро, той не трябва да напомня за извършената услуга. Още повече, ако се отнасяш с лошия като с роднина, това е по-голяма добродетел, отколкото само да направиш добро.

Най-добрият пример как да се отнасяш към роднина е начинът, по който майка се отнася с детето си. Добрата майка постоянно се грижи за детето си, но никога не му напомня за това. Когато се грижи за децата си, тя не го прави с цел да ги накара да се грижат за нея когато пораснат, напомняйки им за своите грижи за тях през детството им. Фактически тя се грижи за децата си от любов и състрадание.

Независимо към каква раса, религия или националност принадлежи една майка, тя изпитва еднакво чувство на любов към децата си. Точно такава трябва да е връзката и такава чувството на човек към другите. Само тогава враждебността ще се превърне в

приятелство. Само тогава мирът и сигурността ще доминират в обществото. И само тогава светът ще бъде спасен от катастрофална война.

Всемогъщият Бог разширява кръга на Неговото Милосърдие за хора, които изпитват тази любов към ближните си и ги спасява от природни и сезонни бедствия.

С упоменаването на тези три добри дела, Всемогъщият Бог е посочил три злини. Трите добри дела могат да се развиват само когато човек се въздържа от трите злини. Първата от трите упоменати злини е *fasad*. Това е арабска дума. Тя означава зло, което е известно само на онзи, който го извършва.

Ако се замислим, има много злини, които човек извършва и за които знае само той, като в същото време продължава да изглежда чист в очите на другите. На нас ни е наредено, че за да запазим висок стандарт на мира, трябва да пази от такива злини, за които знаем само ние самите.

Второто зло, за което сме предупредени, е *tunkar* – зло, което на външен вид не вреди, но смущава хората. Третото зло е *baghy* – зло, което е очевидно отвън и отвътре, което наранява и опечалява хората. Докато тези три злини не бъдат премахнати, човек не може да извърши добрите дела, които са необходими за установяването на мир и любов в обществото.

Това е накратко учението, което трябва да се очаква от истинския мюсюлманин. Тази наша джамия е построена за преклонение пред един Бог и за разпространението на тези принципи сред мюсюлманите ахмади, за да могат хората около нас да опознаят истинското учение на Исляма. И когато ахмадите издигнат лозунга “Обич за всички, омраза никому”, той се издига в този дух. Уверявам ви, че моите думи се повтарят от всеки истински ахмади. Наше задължение е да се опитаме да направим света Убежище на мира. Наша отговорност е да накараме света да признае своя Създател. Целта на нашето създаване е преклонението пред Бог. Светът не трябва да се страхува от хора с такава цел.

В края на цитирания стих се казва “за да можете вие да внимавате”. Тези думи означават, че човек трябва винаги да помни, че има задължение към Всемогъщия Бог, а също и към неговите създания.

Трябва да придобиете споменатите от мен добри дела и да се откажете от посочените злини, и да се стремите да изпълните тези права. Само тогава ще бъдете смятани за правилно напътствани. Само тогава ще се считате за истински служители на Бог и ще бъдете сред тези, които разбират целта на своето създаване.

Днес, ако човек иска успешно да установява мир, той не трябва да търси грешките в другите, а да се опитва да контролира Сатаната в себе си. С премахването на злото в себе си, човек трябва да бъде прекрасен пример за справедливост, за правене на добро

и уважение на роднините. Той трябва да зачита правата на другите, само тогава може да се създаде доверие между останалите.

В резултат ще бъде установен истински мир. Никога не може да има гаранция за траен мир, ако всеки човек се мисли за прав, винаги търси вината в другите и наранява техните чувства. Не може да има мир, ако последователите на една вяра се присмиват на друга религия, нейният основател и неговите учения. Мирът не може да се гарантира, ако хората привидно показват добро отношение, но таят омраза в сърцата си.

Днес, когато говорим за глобалното село и искаме да спасим света от унищожение, трябва да се стараем повече от всякога. Сегашната обстановка в света показва, че въпреки факта, че ние разбираме, че ако има друга световна война, целият свят ще бъде засегнат от нейните отлагания, ние все пак бавно се движим към нея – това послание предадох на нашите Парламентаристи, споменато от един от нашите уважаеми членове на Парламента. Моята молитва е: Нека Всемогъщият Бог позволи на човека да изпълни своите задължения към Него и Неговото Творение, за да може светът да се спаси от това ужасно унищожение, което се задава към нас.

Накрая искам да кажа още веднъж, че съм много благодарен на всички вас, които отделихте време, за да ме изслушате.

Нека Аллах ви възнагради за това!

Много ви благодаря!